

SLOVENKA

GLASILO SLOVENSKEGA ŽENSTVA

Zvezek 4.

V Trstu, 25. februarija 1899.

Letnik III.

Ob spominih.

Sè stolpov mestnih pozne ure glas
doni tajnostno v tihí nočni čas;
v predmestje zadnje njen odmev zveni,
kjer luči svit iz okna se žari.
Sedi tam v sobi žena sivih las,
lepoto prejšnjo kaže nje obraz . . .
še čarno zrejo temne ji oči,
skrivnosten ogenj v svitu njih blesti . . .
Preprosta soba kras pogreša mnog,
ni dražih kipov, perzijskih preprog . . .
Na stenah vencév lovorovih broj
visi s trakovi obledelih boj . . .
V okvirih starih zraven nekaj slik
prekрасne deve skromen je pomnik.
Različno slike kažejo oblast:
Ta mir sladák.. a druga burno strast...
Čegave pač te žarne so oči?
Oh, žene blede, ki kraj slik sedi.
Sede premišlja... in le zdaj pa zdaj
pogled na slike, venec vpre... Zakaj?
Zakaj skrivnostno ji oči rose,
ko v medlem svitu gleda slike te?
Zagrne sobo hipno mrak temán,
v svetilki plamen vgasnil je mračán
in slike, vence skrìje črna noč,
iz prsij ženi vzdih privreje, vroč:
»Kako ta mrak je mojemu jednak,
i v žitju mojem vlada smrtni mrak;
svetilka pač brez olja ne gori,

a kje je slava, ko mladost zbeži? —
Čarobni glas mi davno vzel je čas
in sneg pobelil mnog na glavi las . . .
Na dobo slave, dobo mladih dni
spomin... spomin le v duši še živi.
Ko gledam svoje slike tu blede,
dejanja davna vnóvič ožive . . .
Oh, drag spomin je to v starosti dan:
Da človek v svetu živel ni zaman!
In da je dar, ki mu ga Stvarnik dal,
le nesebično drugim v last dajal . . .
A če pozabil svet ga je ob noč,
ne peče ga, . . . ko v davnost slavno zroč
naslaja se v pogledu prošlih slik,
sedajnost zablja pravi umetnik . . .
Naj trnje vzraste mesto mu cvetic,
dovolj, da zvršil vzvišen je poklic!
Umolknila je . . . Duh ji vzplaval spet
je v prošle čase . . . v dobo slavnih let...
Spet stala je na odru, pevajoč
v obleki bajni, kot zvezdnata noč . . .
V gledišču slave ni potihnil klic,
iz lož metali na-njo so cvetic . . .
Zdaj pada zástor . . . a se dvigne vnov,
ker to zahteva sto in sto glasov . . .
Kako telo ji vzburjenja drhti,
kako ji polje v starih žilah kri . . .
Še le, ko belí je prisvital dan,
vzdramila se je pevka, zginil san . . .

Zorana.

